

ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У СФЕРІ БУДІВНИЦТВА

В. В. Буга

кандидат юридичних наук, доцент, декан факультету № 4
Донецького державного університету внутрішніх справ
ORCID ID: 0000-0002-0655-5256

У статті адміністративну відповідальність у сфері будівництва визначено як вид юридичної відповідальності, що полягає у реакції уповноважених правоохоронних, наглядових та контролюючо-ревізійних органів внаслідок учинення адміністративних правопорушень у сфері будівництва, у вигляді застосування заходів адміністративного примусу – адміністративних стягнень передбачених, зокрема, ст. 96, 96-1, 188-42 Кодексу України про адміністративні правопорушення, стаття 2 Закону України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності» тощо, які є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення. Такий захід запобігання застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі дотримання законності, а також мінімізація вчинення нових протиправних діянь як самим правопорушником, так і іншими особами.

Наголошено, що в рамках майбутньої реформи адміністративно-деліктного законодавства, яка повинна передбачати розробку та прийняття нового Кодексу про адміністративні правопорушення (проступки), не варто відмовлятися від ідеї удосконалення структури окремих положень КУпАП, зокрема, внутрішня структура ст. 96, 96-1 та 188-42 Кодексу України про адміністративні правопорушення, повинна бути перебудована з урахуванням ступеня суспільної небезпеки адміністративних правопорушень у сфері будівництва.

Сучасний стан практики накладення адміністративних стягнень у сфері будівництва змушує констатувати наявність грубих помилок уповноважених суб'єктів у процесі визначення ними характеру правопорушень та, відповідно, у процесі обчисленні строків притягнення до адміністративної відповідальності, зокрема, нами виявлено непоодинокі випадки, коли керівники виконавчих органів з питань державного архітектурно-будівельного контролю, головні інспектори будівельного нагляду Державної інспекції архітектури та містобудування України і навіть судді без жодних на те підстав визнають триваючими правопорушення, зумовлені певною разовою дією, яка не виявляється у безперервному порушенні закону чи тривалому невиконанні обов'язків. Внаслідок цього, строк накладення адміністративного стягнення помилково обчислюється не з моменту вчинення протиправних дій (бездіяльності), а з моменту їх виявлення, що у кінцевому результаті призводить до прийняття неправомірних юрисдикційних рішень, оскарження протоколів й скасування постанов у справах про адміністративні правопорушення.

Ключові слова: будівництво, сфера будівництва, правопорушення, запобігання, адміністративна відповідальність, адміністративне стягнення.

Розвиток будь-якої держави та права безпосередньо пов'язаний із засобами забезпечення державно-владного впливу на розвиток суспільства, в тому числі і за допомогою системи примусових засобів. Одним з ключових засобів реалізації державно-владного управління та правового регулювання є засоби юридичної відповідальності, яка може наставати в разі порушення будь-яким суб'єктом прав іншого суб'єкта або неналежного виконання чи невиконання суб'єктом певного обов'язку, закріпленого в правових нормах.

На сьогодні Закон України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності» (1994 р.) у ст. 2 закріплює перелік дій, вчинення яких визнається правопорушенням у сфері містобудівної діяльності. У той же час, відповідальність фізичних осіб за правопорушення у сфері містобудівної діяльності регламентується ст. 96, 96-1, 188-42 Кодексу України про адміністративні правопорушення (КУпАП) (1984 р.). Вказаними положеннями затверджено перелік дій, вчинення яких визнається правопорушенням. Однак, в будівництві

відповідальність не обмежується порушенням лише вимог містобудівного законодавства, а може наставати також у разі недотримання законодавчих положень в інших сферах, що частково регламентують будівельну діяльність, залежно від статусу об'єктів, виду робіт, конкретних суб'єктів тощо, а в умовах хаотичної забудови спостерігається загрозлива тенденція зростання кількості правопорушень у сфері будівельної діяльності.

У наукових колах тривають дискусії щодо змісту поняття адміністративної відповідальності. Так, В. Б. Авер'янов визначає адміністративно-правову відповідальність як різновид юридичної відповідальності, що являє собою сукупність адміністративних правовідносин, які виникають у зв'язку із застосуванням уповноваженими органами (посадовими особами) до осіб, що вчинили адміністративний проступок, передбачених нормами адміністративного права особливих санкцій – адміністративних стягнень [1, с. 87]. Вважаємо, що це визначення не повністю розкриває всього змісту адміністративно-правової відповідальності, адже не передбачає такі важливі ознаки, як застосування до винної особи санкцій у межах і порядку, встановлених чинним законодавством. Саме порушення меж або порядку може призвести до перевищення повноважень та неможливості захисту порушеного, невизнаного та оспорюваного права.

І. С. Гриценко зазначає, що адміністративна відповідальність як різновид правової відповідальності – це специфічна форма негативного реагування з боку держави в особі її компетентних органів на відповідну категорію протиправних проявів (передусім адміністративних проступків), згідно з якою особи, які скоїли правопорушення, повинні дати відповідь перед повноважними державними органами за свої неправомірні дії та понести за це адміністративні стягнення у встановленому законом порядку [2, с. 47]. Зазначена наукова позиція не враховує, що негативне реагування держави може здійснюватися не лише компетентними органами, а й безпосередньо службовими (посадовими) особами.

С. В. Ківалов вважає, що юридична відповідальність є реалізацією правової норми, причому підставою є зобов'язання. Тобто юридична відповідальність це звичайне зобов'язання, але таке, що виконується в примусовому порядку [3, с. 425]. Ширше визначення надає Т. О. Коломоєць, яка формулює адміністра-

тивну відповідальність як різновид юридичної відповідальності, специфічну форму негативного реагування з боку держави в особі уповноважених органів на відповідну категорію протиправних діянь (насамперед адміністративних проступків), а особи, які вчинили зазначені правопорушення, повинні відповісти перед уповноваженим державним органом за свої неправомірні дії та понести адміністративне стягнення у встановлених законом формах і порядку [4, с. 65]. Проте науковець зводить адміністративно-правову відповідальність лише до адміністративного стягнення, тим самим обмежуючи дефініцію адміністративної відповідальності.

Заслугує уваги і точка зору Д. М. Лук'янця, відповідно до якої юридична відповідальність – це регламентована правовими нормами реакція з боку уповноважених суб'єктів на діяння фізичних або юридичних осіб (колективних суб'єктів), що проявляються в недотриманні встановлених законом заборон, невиконанні встановлених законом обов'язків, порушенні цивільно-правових зобов'язань, нанесенні шкоди або завдання збитків і виражена в застосуванні до осіб, які вчинили такі діяння засобів впливу, що тягнуть за собою позбавлення особистого, майнового або організаційного характеру [5, с. 15].

Тому, *адміністративну відповідальність у сфері будівництва доцільно визначити як вид юридичної відповідальності, що полягає у реакції уповноважених правоохоронних, наглядових та контрольно-ревізійних органів внаслідок учинення адміністративних правопорушень у сфері будівництва, у вигляді застосування заходів адміністративного примусу – адміністративних стягнень передбачених ст. 96, 96-1, 188-42 КУпАП та ст. 2 Закону України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності», які є мірою відповідальності, правовим наслідком адміністративного правопорушення. Вона застосовується з метою виховання особи, яка вчинила адміністративне правопорушення, в дусі дотримання законів, а також запобігання вчиненню нових правопорушень як самим правопорушником, так і іншими особами.*

Фактичною підставою для притягнення особи до адміністративної відповідальності є вчинення нею правопорушення у сфері будівництва. Нормативною – є система адміністративно-правових норм, за допомогою яких закріплені: 1) склади адміністративних правопорушень у сфері будівництва, види та розміри адміністративних стягнень; 2) коло суб'єктів

(органів та посадових осіб), що уповноважені складати постанови та протоколи про адміністративні правопорушення й розглядати такі справи; 3) процесуальне оформлення притягнення до адміністративної відповідальності.

Отже, адміністративна відповідальність за правопорушення у сфері будівництва включає всі властиві юридичній відповідальності ознаки. Зокрема, вона є державно-правовим примусом; нормативно-вираженою і виявляється у застосуванні та реалізації санкцій правових норм; має чітку підставу – вчинення правопорушення; накладається у встановленому процесуальному порядку; пов'язана з обтяжливими наслідками майнового, морального, особистісного та іншого характеру для правопорушника.

Проте, при цьому, адміністративна відповідальність у сфері будівництва має свою специфіку. Слід погодитися з думкою І. В. Бондаренка, Л. М. Долі та І. В. Рогатюка, що основними чинниками, які сприяють поширенню правопорушень у сфері будівництва та негативно впливають на процеси протидії, є: 1) підвідомчість підприємств, що займаються будівництвом, різним міністерствам та відомствам; 2) використання ними під час проведення робіт великої кількості субпідрядних підприємств, які між собою структурно не пов'язані, використовують різні форми бухгалтерського обліку та оподаткування; 3) використання приватних підприємств, у яких практично відсутній бухгалтерський облік, для виконання додаткових робіт; 4) використання будівельних бригад з інших регіонів, розрахунки з ними готівкою без складання відомостей та ведення обліку кадрів [6].

Загалом, адміністративна відповідальність у сфері будівництва передбачає застосування заходів адміністративно-правового впливу до особи. Суб'єктами процесуальних відносин є правопорушник і компетентний орган, наділений владними юрисдикційними повноваженнями [7, с. 36]. Ключовою ж особливістю є те, що адміністративна відповідальність за порушення законодавчих вимог у процесі здійснення будівництва передбачена не лише для замовників, але й для інших учасників цього процесу, включаючи посадових осіб контролюючих органів. Окрім того, вона охоплює велику кількість дій, вчинення яких вважається правопорушенням, та суб'єктів, уповноважених накладати стягнення (відповідно до ст. 33 КУпАП при накладенні стягнення враховуються характер вчиненого правопорушення, особа порушника, ступінь його вини, майновий стан, обставини,

що пом'якшують і обтяжують відповідальність) [8].

Як свідчить аналіз законодавства (зокрема, ст. 96, 96-1 та 188-42 КУпАП, ст. 2 Закону України «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності» тощо), єдиним стягненням, передбаченим за вчинення правопорушень у сфері будівництва, є адміністративний штраф, тобто стягнення з порушника певної грошової суми в дохід відповідного державного або місцевого бюджету. Втім, слід погодитися із пропозицією М. Р. Гарат, про те, що у межах Особливої частини КУпАП окремі статті, а так само – окремі частини таких статей потрібно розташувати у чіткій послідовності, у міру зростання суспільної небезпеки передбачених ними порушень та, відповідно, у міру збільшення суворості встановлених ними адміністративних стягнень. Безумовно, комплексне вирішення цього питання можливе тільки у рамках загальної реформи адміністративно-деліктного законодавства, яка передбачатиме розробку та прийняття нового Кодексу про адміністративні правопорушення (проступки). Тим не менш, на даному етапі не варто відмовлятися від ідеї удосконалення структури окремих положень чинного КУпАП. Тобто, внутрішня структура статей 96, 96-1 та 188-42 КУпАП повинна бути перебудована з урахуванням ступеня суспільної небезпеки адміністративних правопорушень у сфері містобудівної діяльності [9, с. 192].

До осіб, яких може бути притягнуто до адміністративної відповідальності за адміністративні правопорушення у сфері будівництва належать:

1) фізичні осудні особи, які вчинили правопорушення у віці, з якого може наступати адміністративна відповідальність та які вступили в суспільні відносини щодо задоволення інтересів у сфері будівництва та пов'язаних із ними суспільних відносин (такими фізичними особами вважаються громадяни України, іноземці та особи без громадянства), крім осіб, які мають імунітет на території України;

2) юридичні особи, що беруть участь у суспільних відносинах, які виникають у процесі будівництва (вони можуть бути всіх форм власності та мати будь-яку організаційно-правову форму);

Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення відповідальності та вдосконалення державного регулювання у сфері містобудівної діяльності»

від 22 грудня 2011 р. № 4220-VI [10] вищеназваний Закон викладено у новій редакції під назвою «Про відповідальність за правопорушення у сфері містобудівної діяльності». Цей закон встановлює відповідальність юридичних осіб та фізичних осіб-підприємців за правопорушення у сфері містобудування. На наш погляд, така новела є позитивною, оскільки прирівнює фізичних осіб-підприємців, які здійснюють будівельну діяльність до юридичних осіб. Відповідальність же фізичних осіб, які не є підприємцями встановлена КУпАП. Необхідно зауважити, що часто одна і та ж стаття КУпАП справедливо передбачає різний розмір відповідальності, залежно від того, чи є суб'єктом фізична особа (громадянин), чи посадова особа підприємства [11, с. 153–154].

При цьому, аналіз штрафів за адміністративні правопорушення у сфері будівництва на предмет їх відповідності ступеню суспільної небезпеки змушує констатувати ще одну проблему. Суть її полягає в необґрунтованості розмірів штрафів, передбачених за правопорушення, яке вчиняється повторно протягом року. Загалом, у вітчизняній теорії права неодноразове вчинення протиправного діяння вважається обставиною, яка свідчить про виражені антисоціальні установки в поведінці порушника, а отже – про підвищену суспільну небезпеку учиненого. Відповідне положення отримало розвиток у адміністративно-деліктному законодавстві: по-перше, у ст. 35 КУпАП, згідно з якою повторно протягом року вчинення однорідного правопорушення визнається обставиною, що обтяжує адміністративну відповідальність; по-друге, у цілому ряді статей Особливої частини КУпАП, де ознака повторності визначена як кваліфікуюча ознака складу правопорушення, котрою зумовлене застосування більш суворого санкцій щодо порушника [8].

Означений підхід законодавця видається цілком виправданим. Адже повторно вчинення адміністративного правопорушення фактично означає, що попередньо накладене стягнення не здійснило на особу належного виховного впливу, а його притягнення до адміністративної відповідальності не досягло своєї профілактичної мети. Це свідчить про необхідність застосування щодо винної особи більш жорстких примусових заходів, які будуть для неї значно відчутнішими, а острах перед ними надалі переважатиме бажання діяти всупереч закону. Водночас, з окресленого підходу повністю випадають ч. 2 та 6 ст. 96-1 КУпАП «Порушення законодав-

ства під час планування і забудови територій». Санкції передбачених ними адміністративно-деліктних норм вимагають накладення на винну особу не більш суворого, а навпаки – більш м'якого стягнення, ніж те, яке встановлено за аналогічні порушення, вчинені уперше [8].

Наприклад, ч. 1 ст. 96-1 КУпАП, передбачає відповідальність за передачу замовнику проектної документації для виконання будівельних робіт на об'єкті, розробленої з порушенням вимог законодавства, містобудівної документації, вихідних даних для проектування об'єктів, будівельних норм, стандартів і правил, у тому числі щодо створення безперешкодного життєвого середовища для осіб з обмеженими фізичними можливостями та інших маломобільних груп населення, передбачення приладів обліку води і теплової енергії, а також заниження класу наслідків (відповідальності) об'єкта» [8] у розмірі від *двох до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян*. При цьому, відповідно до ч. 2 ст. 96-1 КУпАП, дії, передбачені ч. 1 цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі ж порушення, тягнуть за собою накладення штрафу від *однієї тисячі п'ятисот до однієї тисячі семисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян* [8].

Таким чином, співвідношення розмірів адміністративних штрафів за те саме правопорушення, вчинене уперше та повторно (протягом року), є «оберненим» щодо їх реальної суспільної небезпеки. По суті, маємо ситуацію, коли за менш небезпечне правопорушення (ч. 1 ст. 96-1 КУпАП) встановлено більший розмір штрафу, ніж за правопорушення, яке характеризується значно вищим рівнем суспільної небезпеки (ч. 2 ст. 96-1 КУпАП). Аналогічний підхід застосований законодавцем при конструюванні санкцій ч. 3, 4 і 5 ст. 96-1 КУпАП. Якщо правопорушення, вчинені уперше (ч. 4, 5 ст. 96-1 КУпАП), тягнуть за собою штраф у розмірі від *п'ятисот до шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян*, то у разі їх повторного вчинення штраф буде набагато (більш ніж удвічі) меншим – *від двохсот до двохсот п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян* [8; 9, с. 192–194].

Водночас, аналіз практики накладення адміністративних стягнень у сфері будівництва змушує констатувати наявність грубих помилок уповноважених суб'єктів у процесі визначення ними характеру правопорушень та, відповідно, у процесі обчислення строків притягнення до адміністративної відповідальності.

Непоодинокими є випадки, коли керівники виконавчих органів з питань державного архітектурно-будівельного контролю, головні інспектори будівельного нагляду ДІАМ і навіть судді без жодних на те підстав визнають триваючими правопорушення, зумовлені певною разовою дією, яка не виявляється у безперервному порушенні закону чи тривалому невиконанні обов'язків. Внаслідок цього, у таких випадках строк накладення адміністративного стягнення помилково обчислюється не з моменту вчинення протиправних дій (бездіяльності), а з моменту їх виявлення. Це призводить до прийняття неправомірних юрисдикційних рішень, а також до оскарження та подальшого скасування постанов у справах про адміністративні правопорушення. Наприклад, у постанові відділу з питань державного архітектурно-будівельного контролю виконавчого Криворізької міської ради від 21 вересня 2018 р. №20-КР/17/23- 52/1628 триваючим правопорушенням визнано випадок здійснення технічного нагляду з порушенням вимог законодавства, а саме – відсутність перевірки відповідності окремих будівельно-монтажних робіт проектним рішенням, а також ненадання органу державного архітектурно-будівельного контролю даних про відхилення від проектних рішень, допущених під час будівництва об'єкта архітектури (скасована рішенням Держжинського районного суду м. Кривого Рогу від 26 лютого 2019р. в адміністративній справі № 210/5535/18(2-а/210/18/19)) [12].

Отже, підбиваючи підсумки, варто зауважити, що в сфері будівництва відповідальність не обмежується порушенням лише вимог адміністративного законодавства, а може наставати також у разі недотримання законодавчих положень в інших сферах, що частково регламентують будівельну діяльність, залежно від статусу об'єктів, виду робіт, конкретних суб'єктів тощо. Тому всім учасникам будівельної діяльності необхідно пам'ятати про це та намагатися дотримуватися законодавчих вимог, стандартів і правил задля проведення будівельних робіт та здійснення відповідних дій вчасно, при цьому не залучаючи додаткових витрат.

Аналіз адміністративно-деліктного законодавства засвідчив, що єдиним стягненням передбаченим КУпАП за вчинення правопорушень у сфері будівництва є штраф. При цьому за загальним правилом, повторне вчинення адміністративного правопорушення фактично означає, що попередньо накладене стягнення не здійснило на особу належного виховного

впливу, а його притягнення до відповідальності не досягло своєї профілактичної мети. Свідченням цього є необхідність застосування щодо винної особи більш жорстких примусових заходів, які будуть для неї значно відчутними, а острах перед ними надалі переважатиме бажання діяти всупереч закону.

Водночас, з окресленого підходу повністю випадають ч. 2 та 6 ст. 96-1 КУпАП «Порушення законодавства під час планування і забудови територій». Санкції передбачених ними адміністративно-деліктних норм вимагають накладення на винну особу не більш суворого, а навпаки – більш м'якого стягнення, ніж те, яке встановлено за аналогічні порушення, вчинені уперше (у розмірі від двох до трьох тисяч неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, при цьому, відповідно до ч. 2 ст. 96-1 КУпАП, дії, передбачені ч. 1 цієї статті, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за такі ж порушення, тягнуть за собою накладення штрафу від однієї тисячі п'ятисот до однієї тисячі семисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян). Тобто, співвідношення розмірів адміністративних штрафів за те саме правопорушення, вчинене уперше та повторно (протягом року), є «оберненим» щодо їх реальної суспільної небезпеки. Звернута увага на те, що аналогічний підхід застосований законодавцем і при конструюванні санкцій ч. 3, 4 і 5 ст. 96-1 КУпАП (якщо правопорушення, вчинені уперше тягнуть за собою штраф у розмірі від п'ятисот до шестисот неоподатковуваних мінімумів доходів громадян, то у разі їх повторного вчинення штраф встановлений набагато меншим – від двохсот до двохсот п'ятдесяти неоподатковуваних мінімумів доходів громадян)).

Цілком очевидно, що в обох та усіх інших випадках штрафи за повторні правопорушення у сфері будівництва повинні бути помітно більшими від передбачених за відповідні делікти, що вчинені уперше.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник: в 2 т. / редкол.: В. Б. Авер'янов та ін. К. : Юридична думка, 2004. Т. 1 : Загальна частина. 2004. 584 с.
2. Гриценко І. С. Формування наукових поглядів щодо інституту адміністративної відповідальності. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2008. № 1. С. 45–50.
3. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. С. В. Ківалова. Одеса: Юридична література, 2003. 896 с.

4. Коломоець Т. О. Структура адміністративної відповідальності: сучасний доктринальний погляд. *Підприємництво, господарство і право*. 2002. № 4. С. 65–66.
5. Лук'янець Д. М. Інститут адміністративної відповідальності: проблеми розвитку: монографія. Київ : Інститут держави і права ім. В. М. Корецького НАН України, 2001. 136 с.
6. Семенко Б. М. Питання відповідальності за порушення у галузі будівництва. URL: <http://pb.univd.edu.ua/?controller=service&action=download>
7. Стукаленко О. В. Адміністративно-правове забезпечення будівельної галузі: монографія. Київ : Центр учбової літератури, 2017. 376 с.
8. Кодекс України про адміністративні правопорушення : Закон від 7 груд. 1984 р. № 8073-X. URL: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>
9. Гарат М. Р. Відповідальність за адміністративні правопорушення у сфері містобудівної діяльності: дис. ...док. філософ. 081. Київ. 2023. 265 с.
10. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення державного регулювання у сфері будівництва житла: Закон України 29 червня 2010 р. № 2367-VI. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/2367-17>
11. Миронець І. М. Адміністративно-правове регулювання будівельної діяльності в Україні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07. Київ, 2012. 235 с.
12. Постанова Третього апеляційного адміністративного суду від 21 верес. 2018 р. №20-КР/17/23-52/1628. *Єдиний державний реєстр судових рішень*. URL : <https://reyestr.court.gov.ua/Review/80893408>

Buha V. V. Peculiarities of administrative responsibility in the field construction

In the article, administrative responsibility in the field of construction is defined as a type of legal responsibility, which consists in the reaction of authorized law enforcement, supervisory and control-revision bodies due to the commission of administrative offenses in the field of construction, in the form of the application of measures of administrative coercion - administrative sanctions provided for, in particular, in Art. 96, 96-1, 188-42 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses, Article 2 of the Law of Ukraine «On Liability for Offenses in the Field of Urban Development», etc., which are a measure of responsibility, a legal consequence of an administrative offense. Such a preventive measure is used to educate the person who has committed an administrative offense in the spirit of compliance with the law, as well as to minimize the commission of new illegal acts both by the offender himself and by other persons.

It was emphasized that as part of the future reform of the administrative-delict legislation, which should provide for the development and adoption of a new Code of Administrative Offenses (Misdemeanors), the idea of improving the structure of individual provisions of the Code of Administrative Offenses should not be abandoned, in particular, the internal structure of Art. 96, 96-1 and 188-42 of the Code of Ukraine on Administrative Offenses, should be restructured taking into account the degree of social danger of administrative offenses in the field of construction.

The current state of the practice of imposing administrative penalties in the field of construction forces us to state the existence of gross errors by authorized entities in the process of determining the nature of offenses by them and, accordingly, in the process of calculating the terms of bringing to administrative responsibility, in particular, we have found rare cases when heads of executive bodies on of the State Architectural and Construction Control, the chief inspectors of construction supervision of the State Inspection of Architecture and Urban Planning of Ukraine, and even judges, without any reason, recognize as ongoing offenses caused by a certain one-time action, which does not manifest itself in a continuous violation of the law or a long-term failure to fulfill duties. As a result, the term for imposing an administrative penalty is mistakenly calculated not from the moment of committing illegal actions (inaction), but from the moment of their detection, which ultimately leads to the adoption of illegal jurisdictional decisions, appeals against protocols and cancellation of resolutions in cases of administrative offenses.

Key words: *construction, field of construction, offense, prevention, administrative responsibility, administrative penalty.*